

여름, 어디선가 시체가

วันหนึ่งในฤดูร้อน
มีศพนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง

ความลับที่ถูกกลบฝังไว้
กับศพที่ไม่มีใครอยากให้พบ

พักยอนซอน เขียน
มินตรา อินทรารัตน์ แปล

แพรวสำนักพิมพ์

วันหนึ่งในฤดูร้อน มีศพนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง

여름, 어디선가 시체가

พักยอนซอน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตั้งใจเรียนหนังสือเข้าไว้สิ อย่าคิดจะมีแฟนด้วยละ อ่านหนังสือเข้าไป

อย่าดื่มเบียร์ แต่จงไปนั่งให้รากงอกในห้องสมุด

– พักยอนซอน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรู๊ป

วันหนึ่งในฤดูร้อน มีศพนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง

여름, 어디선가 시체가

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks แพร่วินยาแปล

SUMMER, A BODY SOMEWHERE

By Park Yeon-seon

Copyright © 2016 Park Yeon-seon

All rights reserved.

Thai language copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing PLC.

Thai language edition arranged with Dasan Books Co., Ltd.

through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นเกมบันก๊ากเลีย่ง ดัดแปลงทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

พักยอนซอน.

วันหนึ่งในฤดูร้อน มีศพนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง / พักยอนซอน แปล. มินตรา อินทรารัตน์ : แปล
จาก 여름, 어디선가 시체가. — กรุงเทพฯ : แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.
(6), 364 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 648)

1. นวนิยายกฬล. I. มินตรา อินทรารัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว พ876

ISBN 978-616-18-4333-6

DDC 896.66

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร วิรุวรรณ พัฒนวิชุดอดุล • บรรณาธิการ ปุริษา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมวาลักษณ์ โหมคตาด • ศิลปกรรม ศิริพร เสนาหยอด
คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ธรรมทิพย์ คักดีเดชากุล
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระขอ

คำนำ

สำนักพิมพ์

วรรณกรรมเกาหลีได้รับความนิยมมากขึ้นสำหรับผู้อ่านในไทย
ซึ่งมีให้เลือกอ่านอยู่หลายแนวด้วยกัน ทั้งสืบสวนสอบสวน ฆาตกรรม
แฟนตาซี รวมทั้งแนวอบอุ่นหัวใจ

สำหรับเล่มนี้ เป็นวรรณกรรมเกาหลีแนวสืบสวนสอบสวนที่ซ่อน
ความลับ ความหลัง และความขบขันของตัวละครเอาไว้ทั้งหมด

คังมูซุน หญิงสาวอายุสี่สิบเอ็ดปี ต้องมาอาศัยอยู่กับย่าในชนบท
เธอได้ชวนนี่ถึงแคปซูลเวลาที่เธอเคยเขียนไว้เมื่อสิบห้าปีก่อนและออก
ตามหาแคปซูลนั้น แต่การตามหาแคปซูลเวลาของเธอกลับไปพัวพัน
กับเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปีก่อน ที่เด็กสาวในหมู่บ้านสี่คน
หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย คังมูซุนจึงอยากตามสืบเรื่องนี้ให้เจอว่า
เกิดอะไรขึ้นกับเด็กสาวทั้งสี่คนนั้นกันแน่

จากเหตุไม่คาดฝันก่อให้เกิดความสงสัย

เมื่อความลับที่ถูกฝังกลบไว้มากำลังจะถูกเปิดเผย

แพรวสำนักพิมพ์

สารบัญ

01	ฤดูร้อน จะเศร้าหรือไม่ก็ช่าง ขอแค่ได้กินต้มใบผักทอง ให้ขากรรไกรค้างก็พอ	1
02	ฤดูร้อน ถ้าหยุดพักไปเสียดื้อๆ จะยิ่งร้อนกว่าเดิม	29
03	ฤดูร้อน ทำไมต้องเป็นตรงนั้นด้วยเล่า เจ้าเหี่ยวบนหลังเอ๋ย	69
04	ฤดูร้อน เรือใบไม้ที่เล่นตอนกลางวันลอยไปทางไหนแล้ว	97
05	ฤดูร้อน ไอศกรีมที่ละลายตั้งแต่ก่อนจะได้กิน	121
06	ฤดูร้อน ถ้าจะสูบน้ำบ่อ ก็เติมน้ำในกระบอกสูบก่อน	141
07	ฤดูร้อน ฝนจึงจอกตก แต่เสื้อได้ไฉ่่งงาน	163
08	ฤดูร้อน ให้กินแตงโมในคืนที่ขยหงษ์ของขวัญก็แยสิ	204
09	ฤดูร้อน ยามดาวตก ให้ขอพรสั้นๆ	233
10	ฤดูร้อน เจ้าแม่สงวันเอ๋ย อารมณ์ของมนุษย์ ไม่ได้ทำให้เจ้าหวั่นไหวเลยสินะ	271
11	ฤดูร้อน โลกที่คนใช้ชีวิตไปวันๆ ฝ้าฝันถึง	292
12	ฤดูร้อน ไม่นานว่าศพอาจกำลังเนาอยู่บนเชิงเขาสักแห่ง	317
13	ฤดูร้อน ตามมารยาทแล้ว ความร้อนช่วงปลายฤดู ควรจะสิ้นเข้าวินะ	346
	ปัจฉิมลิขิต จะอินเตียนต้มเมอร์หรือความร้อนช่วงปลายฤดูร้อน ก็เหมือนกันนั่นแหละ	352

แค่นี้

สมบัติที่ดีที่สุดที่ฉันเคยมี

01

จะเสิร์ฟหรือไมก็ช่าง ขอแค่ได้กินซัม¹ ใบฟักทอง ให้ชากรรไกรค้ำก๊พอ

“ตะวันโด่งขึ้นมาจ๋อกันแล้ว ยังเอาแต่นอนอยู่ได้”

ฉันขอลอกตัวไว้ก่อนเผื่อมีใครเข้าใจผิด ตอนนี้ยังไม่ทันจะเก้าโมงเลยด้วยซ้ำ ถ้าได้ยินประโยคนี้อีกตอนเที่ยงก็คงไม่รู้สิกว่ามันไม่ยุติธรรมอย่างนี้หรอก เสียยงดั่งสนั่นโครมครามมาจากด้านนอกอย่างกับจะทำให้ข้าวของพังกันไปข้างหนึ่ง ย่าจงใจทำเสียงดังให้ฉันตื่นแน่ๆ แต่ถ้ามีอะไรพังขึ้นมา ก็มีแต่ย่านั้นแหละที่จะเป็นฝ่ายเสียหาย

การต่อสู้เพื่อการนอนยามเช้าในวันนี้นับเป็นวันที่สามแล้ววันแรก ย่าลากหลานสาวที่ยังลืมตาไม่ขึ้นออกมานั่งหน้าโต๊ะอาหารจัดแจงยัดตะเกียบใส่มือให้ แล้วบอกว่า

“คนเราถึงเวลานอนก็ต้องนอน ถึงเวลาลุกก็ต้องลุก รีบตื่นขึ้นมากินข้าวเถอะนะ หือ”

¹ อาหารเกาหลีประเภทหนึ่ง เป็นการนำผักสดหรือผักลวกไปห่อวัตถุดิบอื่นๆ ให้เป็นคำแล้วรับประทาน

น้ำเสียงของย่าช่างอ่อนโยนเสียไม่มี แม้ฉันจะเป็นหลานสาวแท้ๆ แต่เอาเข้าจริงเราก็ได้เจอกันแค่ปีละครั้งสองครั้งเท่านั้น อาจด้วยเหตุผลนี้ ย่าเลยเผยตัวตนออกมาไม่ได้ในทันที

พอเช้าวันที่สอง ตัวคนที่แท้จริงก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น ย่าผลักประตูห้องให้เปิดกว้างจนบานประตูแทบพัง

“ยังนอนอยู่อีกหรือ หลังแข็งลงไปติดไม้กระดานแล้วมั้ง!”

สำหรับผู้เฒ่าวัยแปดสิบอย่างย่า รสชาติของการนอนตอนหัวค่ำ อาจกลมกล่อมดังรสชา แต่สำหรับสาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดอย่างฉัน ช่วงของการนอนตอนเช้าต่างหากที่หอมหวานปานน้ำผึ้ง ที่ตอนแก่หลับบ๊วยตั้งแต่สามทุ่ม ฉันเคยคิดว่าจะนอนแล้วหรือ หรือเปล่าล่ะ ฉันไม่เคยพูดอะไรเลยสักครั้ง แถมยังเบาเสียงโทรทัศน์ให้ย่าได้หลับสนิทด้วยแล้วทำไมยังทำกับฉันแบบนี้ ให้ตายเถอะ

ต่อให้ฉันพร่ำอธิบายว่าวิถีชีวิตของคนเรามีหลายรูปแบบไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะสำหรับย่าแล้ว มันฟังดูตรรกะผิดเพี้ยนเหมือนเวลามีคนเล่าว่าใช้ฟันกัดฟักทองต้มไม่เข้านั้นแหละ

“ย่า หนูเป็นโรคความดันต่ำ โรคนี้ใกล้กว่าความดันสูงอีกนะ ถ้าตื่นเช้าเกินไปจะเวียนหัว แล้วก็อ้วก...หนูเลยตื่นช้าไม่ไหว”

แน่นอนว่าสิ่งที่ฉันพูดไม่ได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการจากรวงการแพทย์หรอก

“เป็นเพราะยังไม่ยอมกินข้าวต่างหาก กินน้อยอย่างกับนก มันจะไปมีแรงได้อย่างไร”

ย่าพูดอย่างกับเป็นหมอเสียเอง

และวันนี้ วันที่สาม

“ตะวันโด่งขึ้นมาจ่อกันแล้ว ยังเอาแต่นอนอยู่ได้ ขี้เกียจอะไรปานนี้”

สุดท้ายก็ถึงชั้นลงไม้ลงมือ ย่าฟาดมือลงมาเต็มหลังฉัน พาให้
ความเจ็บแสบแผ่ซ่านไปทั่วแผ่นหลัง แม้หญิงชราอายุปาเข้าไปแปดสิบ
แล้ว แต่ยังมีกำลังวังชามหาศาล ในท้ายที่สุด ย่าก็ลากหลานสาว
ผู้โหยหาการนอนตอนเช้ามากกว่าข้าวเช้าออกมานั่งหน้าโต๊ะอาหาร
ได้สำเร็จ จากนั้นก็ปาดทเวนจิง²ลงบนซี่ไบพิกทอง อ้าปากกว้าง
จนขากรรไกรแทบค้าง ก่อนจะยัดมันเข้าไป เจริญอาหารตั้งแต่เช้าเลย
ทีเดียว แต่อย่างว่าละนะ ย่าตื่นตั้งแต่ก่อนฟ้าสาง ออกไปถอนวัชพืช
ที่ขึ้นตามร่องดินในไร่มา จะเจริญอาหารก็ไม่แปลก

“เอาแต่นอนกลิ้งไปกลิ้งมาทุกวันแบบนี้ กินข้าวลงหรือ”

ว่าแล้วย่าก็ชวนฉันไปถอนวัชพืชที่ไร่ผักกาด บอกว่าจะได้อาหาร
อาหารขึ้นมาบ้าง

“ตายไปร่างกายก็เน่าอยู่ดี เอ็งนี่ทะนุถนอมร่างกายเหลือเกินนะ”
แต่อย่างย่าก็เกินไป เรียกว่าใช้ร่างกายจนเปลือง

ดูสิ! ตั้งแต่กิจวัตรประจำวันไปจนถึงหลักปรัชญาการใช้ชีวิต
ไม่มีส่วนไหนที่ฉันกับคุณนายฮงกันนั้นเหมือนกันเลยสักอย่าง ไม่มี
แม้แต่ปลายเล็บ ต่อให้บอกว่ายีนหนึ่งส่วนสี่ในตัวฉันได้รับการถ่ายทอด
มาจากคุณนายฮงกันนั้นคนนั้น แต่การส่งสารโสด้วยยีสืบเชื้อจาก
เมืองหลวงมาร่วมชายคากับแม่เฒ่าผู้มีระยะห่างทางอารมณ์ห่างไกล
ออกไปเป็นล้านปีแสงนั้น...ไม่สิ ไม่ใช่การส่งมาร่วมชายคา ต้องเรียกว่า
เนรเทศมาถึงจะถูก

นี่คือชีวิตของผู้ถูกเนรเทศให้มาอยู่ท่ามกลางหุบเขาลึกอันแสน
เปล่าเปลี่ยว!

หากให้พูดถึงหมู่บ้านภูวังนี้ ตำบลซันแน อำเภอฮุนซัน จังหวัด

² ซอสหมักของเกาหลี ทำจากถั่วเหลือง มีลักษณะคล้ายเต้าเจี้ยว

ทุ่งซ็องใต้แห่งนี้ มันคือพื้นที่ทุรกันดารบนคาบสมุทรเกาหลีที่แม้แต่ตอนโอลิมปิกปี ค.ศ. 1988 โทริศพีทก็ยังเข้ามาไม่ถึง มันคือจุดบอดแห่งอารยธรรม อย่างว่าแต่ช่องเคเบิลเลย แค่สัญญาณของฟรีทีวียังติดๆ ดับๆ แล้วแต่ทิศทางลมจะนำพาคลื่นสัญญาณไป มันคือสถานที่ที่ต้องนั่งรอเมล็ดและเดินต่อเป็นระยะทางไกลแสนไกลกว่าจะเจอที่ดื่มกาแฟสักแก้ว แถมยังไม่ใช้กาแฟสดอย่างสตาร์บัคส์ แต่เป็นกาแฟสูตรน้ำตาลสาม ครีมเทียมสอง ฝีมือมิสคิม เจ้าของร้านกาแฟในกิ่งอำเภอ อยู่ที่นี่สมาร์ตโฟนเป็นได้อย่างมากก็แค่นาฬิกา ส่วนคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เกม โรงหนังนะหรือ พอเถอะ ได้โปรดพอสักที!

อา! ฉันไม่ได้ย้อนเวลามาอดีตสักหน่อย นี่มันอะไรกัน...ทำไมฉันถึงถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่นี่ ฉันพลาดตั้งแต่ตอนไหน ฉันทำผิดอะไร

...

บ้าเอ๊ย ทั้งหมดนี้ก็เพราะมีแต่ห่วงนอนตอนเช้าไงเล่า

ถ้าใครเคยดูโทรทัศน์จะรู้ว่าก่อนข่าวสามทุ่มมีละครรายวันอยู่เรื่องหนึ่ง พล็อตเรื่องกลางถึงหญิงคนรักของพระเอกซึ่งมารู้ทีหลังว่าเป็นลูกสาวที่แม่เลี้ยงแอบซุกซ่อนไว้ น้องชายของเธอที่ถูกผู้หญิงคนนั้นรับมาเลี้ยงก็มารู้ทีหลังว่าเป็นน้องชายแท้ๆ ที่หายตัวไปตอนเด็ก มีแต่เรื่องชวนให้อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แถมยังมีเรื่องที่ชอบอยู่เบื้องหลังมากมาย เธอเป็นว่าบริษัทของนางเอกถูกตัวร้ายโกงจนประสบวิกฤตเกือบล้มละลาย พอนางเอกเครียดจนต้องเอามือประคองท้ายทอยก่อนจะเป็นลมล้มลงไปและในตอนนั้นเอง ผู้เฒ่าคังดุงยง แพนพันธุแท้ละครเรื่องนี้แห่งหมู่บ้านทวังนี ตาบลันตัน อำเภอนุชอัน จังหวัดซ็องใต้ ก็ล้มลงเช่นกัน กว่าโรงพยาบาลจะขับขึ้นมาถึงหุบเขากลางป่าลึกที่ไม่ปรากฏบนระบบ

นำทางได้ หัวใจก็หยุดเต้นไปแล้ว อายุของเขานับได้แปดสิบสามปี

หากจะบอกว่าเป็นการจากไปอย่างกะทันหันก็คงใช่ แต่ตอนที่เขาหกล้มเพราะโรคความดันโลหิตสูงเมื่อสามปีก่อนก็เหมือนเป็นการให้เราเราได้ซ้อมใหญ่ ลูกหลานต่างเคยผ่านการเตรียมใจมาแล้ว แถมเรายังมีประกันชดเชยงานศพ³ ที่ลุงซื้อไว้ ผ้าหอสศพก็ตัดทิ้งไว้ตั้งแต่ช่วงอภิบาล⁴ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน การจัดงานศพจึงเป็นไปอย่างราบรื่นถึงขนาดที่ว่าปัญหาใหญ่สุดมีแค่จะสั่งตอก⁵ มาสองหรือสามอย่างเท่านั้น แต่ต่อให้มีปัญหาเกิดขึ้น หลานสาวผู้กำลังเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปีก็สามอย่างฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี

จะว่าไป เ็นวันที่เราฝังร่างของปู่แล้วกลับมาบ้าน ยาก็กินต้มใบผักทองอย่างเอร็ดอร่อยเช่นกัน แคมไม่ใช่แค่ยาเท่านั้น บรรดาเจ้าภาพงานศพคนอื่นๆ ก็เจริญอาหารกันสุด ๆ

“กิมจิไซเท้าอ่อนกำลังเปรี้ยวได้ที่เลย”

ป้าคนโตพูดขณะเติมข้าวอีกถ้วย แม้ว่าเรื่องต่อไปนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้นจริง แต่หากวันใดวันหนึ่ง ป้าคนโตหรือคุณคังมินจามีโอกาสได้เขียนชีวประวัติของตัวเอง เธออาจวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนนี้ว่า ‘เย็นวันที่เราฝังร่างพ่อไว้บนภูเขาแล้วกลับมา ข้าพเจ้ากินข้าวหมดไปตั้งสองถ้วย’ พอพูดแล้วช่างฟังดูเหมือนป้าเป็นลูกอกตัญญูเสียเหลือเกิน แต่คนที่ร้องไห้ได้นำส่งสารที่สุดตลอดงานศพก็คือป้าคนโตนี่แหละ แม้แต่คนในหมู่บ้านที่เห็นยังพากันพูดว่า

³ ประกันประเภทหนึ่งในเกาหลี ช่วยจัดการงานศพและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเมื่อผู้ถือประกันเสียชีวิต

⁴ ขนคืด คนเกาหลีเชื่อกันว่าในช่วงนี้เทพเจ้าจะหยุดสอดส่องโลกมนุษย์ จึงกระทำสิ่งที่ไม่เป็นมงคลได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกเทพเจ้าลงโทษ เช่น การตัดผ้าหอสศพหรือย้ายหลุมศพบรรพบุรุษ

⁵ อาหารเกาหลีประเภทหนึ่ง ทำจากแป้ง

“ต้องมีลูกสาวนะ บรรยายภาคีถึงจะเหมือนบ้านเจ้าภาพงานศพ
หน่อย”

วันสุดท้ายของงานศพ หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จตั้งแต่หัวค่ำ
พวกผู้ใหญ่ก็พากันไปรวมตัวที่ห้องนอนด้านในเพื่อทำบัญชีเงินช่วย
งานศพจากแขก ส่วนฉันนอนเล่นอยู่ตรงโถงบ้านพลางคิดว่าถ้ากลับไป
แล้วจะทำอะไรเป็นอย่างแรกดี ก่อนอื่นต้องอาบน้ำ แล้วค่อยชงกาแฟ
เย็นเข้มๆ ใส่กาแฟสองช็อต กินวอฟเฟิลราดไซริ่งจนท่วมด้วยดีโหม
พาสต้าครีมซอสก็อยากกิน อันนี้ฟริตเตอร์ของดังกินโดนัทอีกด้วย ไหน
จะน้ำแข็งใสเกล็ดหิมะอีก...ขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดถึงปรัชญาชีวิตว่า
‘อา! คนเรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น’ อยู่นั้น

“กลับไปทำงานวันไหน”

เสียงของลุงดังมาจากห้องนอนด้านใน

“ก็ว่าจะไปบ่ายวันพรุ่งนี้”

นี่คือคำตอบของพ่อ

“พอนี้กันนะ... น่าจะเสียสัปดาห์ พวกเราจะได้จัดงานศพแล้ว
พักผ่อนวันเสาร์อาทิตย์...”

อาหญิงซึ่งเป็นน้องเล็กสุดพูด ทั้งที่เมื่อวานนี้ยังบอกอยู่เลยว่า
ดีที่จัดงานศพวันเสาร์อาทิตย์ แยกที่มาได้ไม่เหนื่อย

“ขนาดตอนตาย พ่อพวกเรายังคิดถึงคนอื่นอีก”

ว่าแล้วเธอก็หลังน้ำตาหยดน้อยๆ จากนั้นมีเสียงหัวเราะลั่น
ของลุงดังขึ้น

“นี่ ตอนอยู่ในงานศพ พวกเราเอาแต่พูดคำเดิมซ้ำๆ ใช้ไหมล่ะ
พ่อแยกที่มาพูดว่าคงจะเจ็บปวดมากเลยสินะครับ เราก็ตอบกลับไปว่า
ขอบคุณนะครับที่เดินทางมาไกล ที่นี้พ่อได้ยินหลายครั้งเข้ามันก็ติดหู
จนครั้งหนึ่งมีแขกมา ดูแล้วน่าจะเป็นเพื่อนพ่อ ฉันก็ดันผลอไปทักเขา

ก่อนว่า คงจะเจ็บปวดมากเลยสินะครับ”

วะฮ่าๆๆๆ... พ่อของฉันทัวเราะเสียงดังที่สุด

สามีของป้าคนโตพูดซ้ำๆเสริมว่า

“ก็ไม่ได้เสียทีเดียวนะ เพื่อนตายไปทั้งคน เขาคงจะเจ็บปวดเหมือนกัน”

เสียงหัวเราะวะฮ่าๆๆๆ ดังขึ้นอีกระลอก ป้าคนโตถึงกับปรบมือชอบใจไปด้วยขณะหัวเราะ แม้ว่าเรื่องต่อไปนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้นจริง แต่หากคุณคงจินจาได้เขียนชีวประวัติของตัวเอง ก็อาจต้องเพิ่มเข้าไปว่า ‘ในวันที่ขึ้นไปฝังร่างของพ่อบนภูเขาแล้วกลับลงมา พวกเราหัวเราะพลางตบไม้ตบมือชอบใจกันยกใหญ่’

“ตกลงอะไรขนาดนั้น”

เสียงของยาดังขึ้น เมื่อก็ยกเข้านอนทันทีหลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ แต่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเพราะเสียงหัวเราะปรบมือดังสนั่นของบรรดาลูกๆ กลายเป็นว่าโดนดูกันหมดทั้งลูกชาย ลูกสาว ลูกสะใภ้

ป้าสะใภ้ส่งสายตาดำหนิให้ลูกชายจะต่อว่าว่า ‘ไปพูดแบบนั้นทำไม’ ส่วนแม่ฉันก็ขยับเข้าไปหลบหลังพ่อเล็กน้อย เสื้อือ้ตัวของพ่อเป็นขนาด XXL จึงไม่มีเครื่องกำบังไหนยอดเยี่ยมไปกว่านี้แล้ว

“ไม่ได้หลับไปแล้วหรือครับ”

พ่อของฉันทพยายามเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

ย่านั่งเหม่ออยู่พักหนึ่ง ไม่รู้ว่าตื่นแล้วหรือยังสะลึมสะลืออยู่ แต่พอได้สติก็เริ่มลงมือหาอะไรบางอย่าง

“แม่”

อาหญิงคนเล็กเรียก แต่ไม่มีเสียงขานรับ

“มันเคยอยู่ตรงนี้ตลอดนะ หายไปไหนแล้ว”

บรรดาลูกชายลูกสาวต่างสบตากัน

บ้ายืนมือมาคว้าตัวเอาไว้

“แม่ แม่หาอะไร หาใคร พวกเราอยู่ที่นี้หมดทุกคน ทั้งคิซุ, นัมซุ, ลูกเขยโอ, มินจา, มินซึลก็อยู่ครบ แม่หาลูกเขยนัมหรือ เขา นอนอยู่ห้องนอนแขก แม่ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราอยู่ครบทุกคน”

บ้ายคนโตขึ้นไปทีละสมาธิในครอบครัวทีละคนพร้อมพูดชื่อ พ่อ ของฉันถึงกับยกมือขึ้นมาตอนได้ยินชื่อตัวเองด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นบ้ายก็ยังไม่เลิกหา แถมสะบัดมือบ้ายคนโตที่ พยายามจะดึงให้แก่งออกครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“เอ็งหลบไปหน่อยสิ มันน่าจะอยู่แถวๆ นี้นะ...”

บ้ายเลิกผ้าห่มขึ้นดู ก่อนผลักลงออกไปให้พ้นทางราวกับมีใคร ช้อนอยู่ข้างหลังเขา

“พี่ แม่เราเป็นอะไรไป”

อาหญิงคนเล็กถามพี่ชาย เธอคงจะรู้สึกกลัวขึ้นมา

ฉันขอพักเรื่องนี้ไว้สักครู่ เราย้ายอนดูชีวิตของคุณนายฮงกันนั้น กันดีกว่า ว่ากันว่าคุณนายฮงกันนั้นแต่งงานตอนอายุสิบแปดกับ ชายหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดผู้ที่มีบ้านอยู่ในหุบเขาลึก ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเด็ด เพราะก่อนแต่งงานได้เห็นหน้าผ่านรูปถ่ายเพียงใบเดียวเท่านั้น พอ เปรียบเทียบกับชายในห้องหอคืนแรกก็พบว่าเขาช่างแตกต่างจาก ในรูปเหลือเกิน แม่สื่อไม่เพียงโกหกเรื่องหน้าตา แต่ยังโกหกเรื่องอื่น อีกมากมาย เธอบอกว่า แม้บ้านชายหนุ่มจะอยู่กลางหุบเขา แต่ก็มี ที่นา มีไร่ แต่งกับเขาแล้วไม่ลำบากเรื่องกินอยู่อย่างแน่นอน ไม่ลำบาก กับผีนะสิ บ้ายบอกว่าหลังแต่งงาน วันที่อดมีเยอะกว่าวันที่กินอิ่มเสียอีก

“ถ้าเป็นสมัยนี้ คิดหรือว่าข้าจะทนอยู่ คงทำลายข้าวของให้ราบ แล้วหนีไปแล้ว”

บ้ายถลากลั่นใช้ชีวิตในแต่ละวันด้วยความรังเกียจ จนต่อมา

ให้กำเนิดลูกชายลูกสาวอย่างละสองคนและเลี้ยงดูมาจนเติบโต หากนับรวมลูกสาวที่จากไปตอนสามขวบด้วยโรคอะไรสักอย่างที่ไม่รู้จักชื่อ ก็จะเป็นลูกชายสอง ลูกสาวสาม ย่าต้องสูญเสียสามีที่ตกลงปลงใจแต่งงานกันด้วยรูปถ่ายใบเดียวไปอย่างกะทันหัน หลังจากอยู่ด้วยกันมาหกสิบสองปีเต็มๆ บัดนี้คู่ชีวิตไม่อยู่แล้ว! ย่าคงทำใจไม่ได้ง่าย ๆ...

“อยู่นี่เอง”

สิ่งที่ทำให้ย่าสะบัดมือปัดคนโตที่พยายามจะเข้ามากอดทั้งคือ วัตถุสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำ กว้างสี่เซนติเมตร ยาวสิบห้าเซนติเมตรนิดๆ หากกดปุ่มจะสั่งการให้โทรทัศน์เปิดใช้งานได้ มันคือสิ่งที่มีชื่อว่า ‘รีโมตคอนโทรล’ หรือเรียกกันทั่วไปว่า ‘รีโมต’ นั่นเอง

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาสองทุ่มยี่สิบห้านาทีเป๊ะ เสียงเพลงประกอบละครรายวันดังออกมาจากโทรทัศน์ ว่ากันว่าคนเยอรมันสมัยก่อนพอได้เห็นคานต์^๑ แล้วจะรู้เวลา ฉันไม่รู้ว่ายี่ห้อไหนว่าด้านปรัชญาจะเป็นอย่างไร แต่ถ้าวัดกันด้านเวลาแล้ว คุณนายฮงกัณันก็ถือว่าแม่นยำไม่แพ้กัน ย่ากำรีโมตแน่นเหมือนกลัวมีคนมาแย่ง สายตาจ้องเขม็งไปที่จอโทรทัศน์ ส่วนพวกผู้ใหญ่ก็พากันจ้องไปที่ย่าอีกทอด

“ทุกคนคิดว่าแม่เป็นอย่างไรบ้าง”

ลุงเป็นฝ่ายเอ่ยถามพวกน้องๆ ก่อน แต่ยังไม่ละสายตาไปจากย่า

“ดูแล้วก็เหมือนจะไม่มีอะไรอะไรมาก”

พ่อฉันตอบ แน่نونว่าสายตายังคอยเฝ้าสังเกตดูย่าเช่นกัน

“เพราะไม่เป็นไรนี่แหละถึงแปลก เวลานี้ไม่เป็นไรได้ด้วยหรือ”

^๑อิมมานูเอล คานต์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวเยอรมันที่มีถิ่นออกจากบ้านในเวลาเดิมทุกวันจนกลายเป็นตั่งนาฬิกาบอกเวลาให้คนอื่น ๆ

ป่าคนโตพูดพลางลูบหลังไก่อของย่า

“ฉันเคยได้ยินว่าคนแก่ล่ะ ถ้ามีใครไม่อยู่แล้วคนหนึ่ง ไม่นาน
อีกคนก็จะเป็นอะไรตามไปด้วย พ่อเพื่อนฉันก็มีชีวิตอยู่ได้ประมาณ
สามเดือนหลังภรรยาตาย แล้วจู่ๆ ท่านก็เสียไปเลย”

สามีของป่าพูดขึ้นมาช้าๆ

“ดูๆ ดูมันสิ...ผีเจาะปากมาพูดรีไร ปากหาเรื่องจริงๆ”

คนพูดประโยคนี้คือย่าซึ่งกำลังระบายอารมณ์โกรธใส่โทรทัศน์
การแลกเปลี่ยนความเห็นของผู้ใหญ่ในบ้านเรื่องจิตใจที่ได้รับการ
การกระทบกระเทือนของย่าหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้น ป่าคนโต
ก็โผล่เข้าไปดึงตัวย่ามากอด

“โอ้ แม่ฉันช่างน่าสงสาร ตั้งแต่พุงนี้ไปต้องกินข้าวคนเดียว
นอนคนเดียวแล้ว...ต่อให้มีลูกถึงสี่คน แต่จะไม่มีประโยชน์อะไร
ในเมื่อทุกคนมัวแต่ห่วงทำมาหากินเลี้ยงตัวเอง”

ป่าสะกิดเบือนหน้าหนี คงเพราะเป็นสะกิดคนโตเลยอึดอัดที่
ต้องมาได้ยินเรื่องนี้ ส่วนแม่ของฉันที่แม้จะไม่ใช้สะกิดคนโต แต่ก็เป็น
สะกิดเหมือนกันนั่นได้แต่ก้มหน้านั่งอยู่หลังเสื้อพ่อ บรรยายากศของบ้าน
เจ้าภาพงานศพที่ก่อนหน้านี้เฮฮาจนเกินควรกลับหม่นหมองลงในทันที
ป่าคนโตกอดย่าไว้จากข้างหลังแล้วเริ่มร้องไห้ ป่าทั้งร้องไห้เก่ง ยิ้มเก่ง
แถมยังกินเก่งอีกด้วย ย่าปิดตัวออกเล็กน้อย จากนั้นเสียงโทรทัศน์
ก็ดังขึ้นกว่าเดิม สงสัยเพราะมีคนไปร้องให้อยู่ข้างหูละแผนไม่ค่อยได้ยิน

ส่วนฉันล่ะหรือ ถ้าถามฉัน ย่าจะกินข้าวคนเดียวหรือกินกับใคร
มันก็เป็นปัญหาของพวกผู้ใหญ่ เวลานี้หมู่ดาวท่ามกลางท้องฟ้ายาม
ค่ำคืนสองแสงระยิบระยับ ลมเอื่อยๆ พัดพาให้ความว่างโถมเข้ามา...
จะว่าไป ช่วงที่จัดงานศพฉันไม่ได้นอนเลย

พี่สาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องและพี่สะกิดนอนหลับอยู่ในห้องชั้นบน

พอฉันล้มตัวลงนอนข้างๆ ก็แว่วเสียงนกร้อง ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งว่านั่นเป็นเสียงนกฮูกหรือนกเค้าแมว แต่ไม่ทันไรก็หลับหลับไป

เรื่องราวมากมายปรากฏขึ้นในความฝันอย่างไม่เป็นลำดับ ตั้งแต่วันแรกที่ได้ข่าวการเสียชีวิตของปู่แล้วเดินทางมาถึงชนบทแห่งนี้ ฉันมองไปที่ร่างของปู่ที่นั่งนอนอยู่ในห้องนอนด้านใน พลางคิดว่า ‘นี่เป็นศพแรกที่ฉันได้เห็นในชีวิต’ จากนั้นก็ตกใจกับความคิดของตัวเองและสำนึกผิดว่า ‘ปู่เพิ่งตายไปได้ไม่นาน เรียกว่าศพได้อย่างไร เราไม่ใจดำจริง ๆ’ ต่อมาเป็นฝันตอนโลงลงไปอยู่ในหลุมแล้ว มีคนบอกให้ฉันไปรดดินเป็นคนแรก ฉันก็ไปรด ตอนนั้นเองที่เพิ่งจะรู้สึกได้ว่า ‘นี่ปู่ตายแล้วจริง ๆ ลินะ’ แล้วน้ำตาก็ไหลออกมาเล็กน้อย ต่อมาฉันฝันเห็นพ่อร้องไห้โฮเสียงเหมือนว้าว แล้วอยู่ดี ๆ เขาก็ตบยุงที่ตื้นคอตัวเอง ฝันเห็นยายดัดเข็มปักทองเข้าไปในปาก แล้วรู้ ๆ ก็พูดขึ้นว่า ‘ถั่วดำหนึ่งทเว ข้าวเหนียวหนึ่งมัล’ จากนั้นฝันเปลี่ยนไป ฉันยืนล่อนจ้อนอยู่ริมลำธาร จากนั้นก็ลงไปแช่น้ำ ในฝันยังนึกกังวลว่า ‘ถ้าใครมาเห็นเข้าต้องเป็นเรื่องแน่’ ไม่รู้ว่าเพราะได้ยินเสียงน้ำไหลรีเปลา่ ถึงได้รู้สึกปวดฉี่ขึ้นมา... ‘มันเป็นชักโครกธรรมชาติอยู่แล้วนี่นาไม่เห็นเป็นไร’ ฉันคิด แต่ขณะกำลังจะปลดทุกข์ก็ลืมตาตื่นขึ้นมาเสียก่อน

แสงแดดที่ส่องลอดเข้ามาจากประตูด้านหลังพาดยาวไปถึงกลางห้อง ตันคอคันเหี่ยวเหินอะหนะไปด้วยเหงื่อ เสียงตู้เย็นทำงานดังหึ่ง ๆ ฉันรู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไป แต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ฉันจึงรีบวิ่งพาตัวเองไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยก่อน แล้วระหว่างที่กำลังปลดทุกข์ก็ถูกคิดขึ้นมาว่า แอ่แล้ว ฉันได้ยินเสียงตู้เย็น

⁷ หน่วยวัดปริมาตร สิบทเวเท่ากับหนึ่งมัล หนึ่งมัลเท่ากับประมาณสิบแปดลิตร

ทั้งที่บ้านหลังนี้มีคนอยู่เกือบยี่สิบคน ปกติเสียงพูดคุยดังจ่อแจ่ม
ไม่ได้ยินเสียงโทรทัศน์เข้าด้วยซ้ำ แต่นี่เสียงตู้เย็นจั่นหรือ...

บรรยากาศภายในบ้านเงียบสงัดอย่างกับวัด ฉันเดินเข้าไปดู
ที่ละห้อง ไม่มีใครอยู่เลย

ฉันเดินต่อไปยังลานหน้าบ้าน ไม่มีรถจอดอยู่แม้แต่คันเดียว

“ตื่นเสียทีสินะ”

คุณนายฮงกัณนั้นยัดหลังขึ้นมาขณะยืนดูแปลงกุยช่ายหน้าบ้าน
ตอนนั้นเป็นตอนกลางวัน แดดแรงเสียจนแม้แต่เงายังหลบ
ไปอยู่ใต้เท้า เจ้า ‘คง’ สุนัขที่มองเดิน ๆ คล้ายพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ แต่
พอมองอีกทีก็เป็นแค่สุนัขพันธุ์ทางตัวหนึ่งกำลังนอนคว่ำอยู่ไถ่ร่มเงาสั้น ๆ
ของต้นพลับ มั่นกระดิกหางเล็กน้อย หรือจะเป็นการส่งสัญญาณว่า
ต่อไปนี่มาเป็นเพื่อนกันเถอะ

ฉันรู้สึกตาลายขึ้นมาทันที ภูาก็เกิดอาการวิงเวียน จึงพาตัวเอง
กลับเข้ามาในห้อง ดาวสีดำนอย่วนอยู่เบื้องหน้า สาเหตุที่เป็น
แบบนี้ไม่ใช่เพราะเจอแสงแดดกะทันหันหรอก ฉันสาบานได้เลยว่า
เป็นเพราะจิตใจได้รับความกระทบกระเทือนต่างหาก ข้างโทรทัศน์
มีกระดานโน้ตวางอยู่แผ่นหนึ่ง แถมยังเป็นกระดานที่ฉีกออกมาจาก
ปฏิทินอย่างลวก ๆ

‘มูซุน ฝากดูแลย่าแป็บหนึ่งนะ’

ข้างกระดานนั้นยังมีธนบัตรใบละห้าหมื่นวางอยู่อีกสิบใบ
แต่ที่ฉันรู้สึกเจ็บใจจริง ๆ คือหลังประโยค ‘ฝากดูแลย่าแป็บหนึ่งนะ’
ยังมีรูปหัวใจด้วย! หัวใจเนี่ยนะ ถ้ามจริงเถอะ ทั้งลูกสาวไว้กลางหุบเขา
อันเปล่าเปลี่ยวแบบนี้ ยังมีอารมณ์วาดหัวใจอีกหรือคะ พ่อ!

อา! และนี่ก็คือเรื่องราวการถูกเนรเทศของฉันทั้งหมด ฉัน
ไม่อยากเอ่ยถึงบรรดาพ่อแม่พี่น้องที่พากันย่องหนีไปเพราะกลัวฉันตื่น

ถือซะว่าทั้งหมดนี้เป็นความผิดของฉันเองที่มัวแต่หลบเลี่ยงภาระ
กองทัพอภัยของคนยี่สิบคนอพยพไปจากที่นี่ ถ้าเพียงแต่ฉันตื่นสับโงง
เหมือนทุกวัน...ไม่สิ ถ้าตื่นตอนช่วงสุดท้ายที่คุณนายฮงกันนันแบ่งถั่ว
กองละหนึ่งทเว ข้าวเหนียวกองละหนึ่งมัล ก็น่าจะรอดแล้วด้วยซ้ำ
บ้าเอ๊ย ถ้าเพียงแต่ฉันไม่ใช่คนที่เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปี
ที่สาม อา อย่าดีกว่า เพราะถ้าย้อนกลับไปเสียใจเรื่องนั้น เดี่ยว
ก็ต้องย้อนไปถึงตอนมัธยมที่ไม่ตั้งใจเรียนเลยไม่สามารถสอบเข้า
มหาวิทยาลัยได้ในครั้งเดียวอีก แต่ก่อนหน้านั้น ถ้าเกิดเป็นลูกชาย
จะเจอเรื่องอย่างนี้ไหมนะ บางครั้งก็รู้สึกว่าคุณนิตเองที่เกิดเป็นลูกสาว
แต่ถ้าคิดแบบนี้ คนที่ผิดที่สุดก็คือผม^๑ ที่ถูกฮวันอุ๋งหลอกให้กินทุก^๒
กับกระเทียมตั้งแต่แรก...เอาเป็นว่าเป็นความผิดของฉันแล้วกัน ได้แต่
หุบอกตัวเองดังต๊อบๆ แล้วบอกว่าฉันผิดเอง ฉันผิดเอง ทั้งหมดนี้
เป็นเพราะฉันมัวแต่ห่วงนอนตอนเช้าเอง

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ รูปหัวใจฉันหรือ แม้จะผ่านไปสามวันแล้ว
แต่พอนึกถึงรูปหัวใจขึ้นมาที่เรารู้สึกว่าลมหายใจร้อนผ่าวไปหมดทุกที
ถ้าใครเคยมีประสบการณ์จะรู้ว่าวันไหนที่ตื่นเช้า วันนั้น
จะยาวนานเป็นพิเศษ นกตื่นเช้าอาจได้กินหนอน แต่คังมูซุนที่ตื่นเช้า
ไม่มีอะไรให้ทำ ถึงปกติฉันจะนอนตื่นสาย แต่ก็ไม่นอนกลางวัน
ผิดกับคุณนายฮงกันนันที่กินข้าวเที่ยงเสร็จปั๊บเป็นต้องล้มตัวลงนอน
ทุกที เห็นอย่างนี้แล้วยังบอกว่าฉันเป็นคนขี้เกียจอีก

^๑ตำนานสร้างชาติของเกาหลีกล่าวว่า ในอดีตกาลมีหมึกกับเสือไปร้องขอต่อเทพฮวันอุ๋งว่า
อยากเป็นมนุษย์ ฮวันอุ๋งจึงสั่งให้บำเพ็ญเพียรด้วยการกินทุกและกระเทียมทุกวันเป็นเวลาหนึ่งร้อยวัน
แต่เสืออดใจไม่ไหวลาถอย จึงมีเพียงหมึกที่ได้กลายเป็นมนุษย์ผู้หญิง และให้กำเนิดกษัตริย์คนแรก
ของเกาหลีในเวลาต่อมา

^๒ชื่อผักประเภทหนึ่งในวงศ์เดียวกับกะหล่ำปลี

วันนี้จะทำอะไรดีนะ เมื่อวานฉันเบื่อมาก ตอนห้าโมงเย็นเลยพาเจ้าคงออกไปเดินเล่น พอแดดเริ่มลมตกที่นี้ก็ค่อยๆ เดินขึ้นมาหน่อย ฉันคิดกับตัวเองว่า ต่อไปพามันออกมาเดินเล่นทุกวันแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะได้ทั้งออกกำลังกาย ได้ทั้งฆ่าเวลา เจ้าคงน่าจะพึงเคยออกมาเดินเล่นเป็นครั้งแรกถึงได้วิ่งสะเปะสะปะไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ จนไม่รู้ว่าจะมันจูงมันหรือมันจูงฉันกันแน่ ชาวบ้านที่ทำงานอยู่ในไร่นาหันมามองเราเป็นตาเดียว พวกเขาถึงกับทำงานในมือแล้วหันมาดูกันทั้งหมู่คณะเลยละ ฉันเดินต่อไปอีกราวสิบนาทีจนมาถึงสามแยก

หากให้พูดถึงสามแยก มันคือบริเวณที่คึกคักที่สุดในหมู่บ้านวันนี้แห่งนี้ เพราะมีป้ายรถเมล์ซึ่งรถเมล์อื่นทรงเกียรติจะแวะเวียนผ่านมาแค่ชั่วโมงละคันเท่านั้น หัวมุมถนนทั้งสามเป็นที่ตั้งของอาคารประชุมของหมู่บ้าน บ้านหลังคาน้ำเงินที่ไม่มีประตูหน้า และร้านขายของชื่อพูอิงซูเปอร์ซึ่งแปลว่าพื้นตัวขึ้นมาใหม่ แต่สภาพร้านกลับดูไม่ใหม่เลยสักนิด หากมีใครสงสัยว่าร้านโชห่วยมีขนาดประมาณไหนฉันก็อยากให้นำมาดูพูอิงซูเปอร์แห่งนี้ไว้

เจ้าของร้านเป็นหญิงชรารูปร่างอวบอ้วน ดูแล้วขนาดหน้าอกน่าจะเกินคัพดีไปไกล แก้มไม่สวมเสื้อชั้นใน แต่กระนั้นก็ดูไม่โป๊เลยสักนิด อาจเป็นเพราะพุงที่ยื่นออกมาเท่าหน้าอก หญิงชราคนนั้นนั่งอยู่บนโซฟาหน้าร้าน แก้มัวแต่เฝ้าดูฉันพาเจ้าคงมาเดินจนมือหยุดพัดไปเสียตื้อๆ หรืออาจจะไม่เคยเห็นสาวน้อยจากกรุงโซลมาก่อนแค่ฉันใส่ชุดวอร์มออกมาเดินยังขนาดนี้ ถ้าแต่งตัวเต็มยศ คนที่นี่คงพากันแตกตื่นแน่ แล้วหญิงชราก็ถามขึ้นว่า

“เอ็งลากหมามาด้วยทำไม”

เย็นวันนั้น หลังจากคุณนายฮงกันนันทกลับมาจากไร่ ขณะล้างเท้า ก็พูดขึ้นว่า

“คนเขาลือกันให้แซ่ดว่ามีนั่งผู้หญิงบ้าที่ไหนก็ไม่รู้เดินลากหมาไปทั่วหมู่บ้าน”

ให้ตายสิ วัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างกับชาวปารีสและเผ่ามาไซ ในแอฟริกา ถ้าวันนั้นฉันพาหมาออกไปเดินเล่นอีก ดีไม่ดีอาจมีคนโทร. ไปแจ้งความ

ถ้าใครเคยมีประสบการณ์จะรู้ว่าตอนที่ไมทำอะไร เวลาจะเดินช้าลง หรือในอีกความหมายหนึ่งคือ หากลงมือทำอะไรสักอย่าง เวลาจะผ่านไปเร็วขึ้น...

คุณนายฮงกันนันทปลุกตัวแบกไว้ตรงริมลานหน้าบ้าน ลำต้นของมันเป็นเหยียดเลื้อยขึ้นข้างบนเหมือนเถาวัลย์ คนจึงพากันเรียกมันว่าเถาวัลย์ จะว่าไปแล้ว คนสมัยก่อนตั้งชื่อได้เรียบง่ายดีจริงๆ อย่างคนหน้าตาเศร้าหมองก็ตั้งชื่อว่าชอบชอบบีที่แปลว่าคนเศร้า ลูกคนสุดท้ายก็ตั้งชื่อว่ามักตุงจีที่แปลว่าน้องเล็ก

ข้างต้นถั่วมีไม้ไผ่ปักไว้เพื่อให้เถาวัลย์เกาะเลื้อยขึ้นไป ถ้ามันเลื้อยพันไม้ไผ่ขึ้นไปด้านบนได้ มันก็แสดงว่าเถาวัลย์เคลื่อนไหวได้แน่ละสิ ดีล่ะ! มันนั้นจะคอยจับตาดูตอนเถาวัลย์เลื้อยพันรอบไม้ไผ่ให้ได้

เอ๊ะ จะว่าไปก็มีคนคนหนึ่งที่เคยทำการทดลองคล้ายๆ แบบนี้นี่นา...คนที่ทดลองผสมพันธุ์ถั่วลิ้นเต่าจนค้นพบกฎของยีนเด่นและยีนด้อย ชื่อเมนเดลหรืออะไรสักอย่าง มันอาจแตกต่างกับการทดลองที่ฉันจะลงมือทำต่อไปนี้ แต่เขาเป็นว่านายเมนเดลอะไรนั้นก็คงว่างมากจนไม่มีอะไรทำเหมือนกัน

เถาวัลย์จะมีสติปัญญาหรือเปล่านะ ทำไมมันถึงได้นั่งรอกับรู้ว่ามันใครจึงมองอยู่ แต่ไม่ใช่แค่เถาวัลย์เท่านั้น ละแวกนี้ทั้งละแวก

ก็เหมือนจะนั่งสนิทไปด้วย ไม่มีใครเดินผ่าน ไม่มีรถแล่นผ่าน มีเพียงกิ่งไม้ไหวตามลมบ้างบางครั้ง คนแถวนี้หายไปทำอะไรกันหมดนะหรือ พวกเขา กำลังชุมนุมทำงานอยู่หลังต้นไม้บาร์ลีย์และต้นถั่ว ถ้าอยากรู้ว่าสิ่งที่ฉันพูดเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ก็แค่ลองจงออกมาออกไปเดิน แล้วบรรดาคนแก่ที่ตากแดดจนผิวคล้ำจะพากันชะเง้อหน้าขึ้นมาจากรโนนาอย่างกับนกกระเรียนเลยละ

พอฉันเผลอไปคิดเรื่องอื่นแล้วหันมาดูอีกที ก็รู้สึกว้าว้าวว่าบาร์ลีย์โค้งงอเล็กน้อย

วันแรกที่ถูกเนรเทศ ฉันโทร.ไปประท้วงกับแม่ ซึ่งท่านแม่ผู้มีเมตตา ก็ตอบกลับมาว่า

“นักเรียนเตรียมสอบจันหรือ อย่างแกเนี่ยนะ คนที่แค่ฝนตกก็โดดเรียนพิเศษ วันดีคืนดีเกิดเหตุขึ้นมาก็ไม่ยอมไปเรียน แต่กลับตามดูละครไม่ขาดตั้งแต่ละครวันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสฯ ไปจนถึงละครสุดสัปดาห์อย่างแกเนี่ยหรือ แกก็เป็นแค่คนว่างงานที่ขี้เกียจเท่านั้นแหละ รู้ตัวบ้างไหม อยากกลับมาทวงมูชอกอ่านหนังสือสอบอยู่ที่นี่ไปก่อนจนกว่าพ่อแม่จะไปรับ”

อันที่จริงนี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ฉันถูกทิ้งให้อยู่บ้านนอก ครั้งแรกคือฤดูร้อนตอนอายุหกขวบ ความทรงจำช่วงนั้นไม่ใช่ว่าฉันจำได้เอง แต่เป็นการฟังคนอื่นเล่ามาอีกที มูชอก น้องชายที่ห่างกับฉันสามปีเกิดมาพร้อมรูปร่างที่หัวใจจึงต้องเข้ารับการผ่าตัดเพื่อปิดรูรั่วนั้น พี่สาววัยหกขวบอย่างฉันต้องมีคนคอยดูแลเลยถูกเอามาทิ้งไว้ที่นี่ ตอนนั้นพ่อกับแม่ก็อาศัยจังหวะที่ฉันนอนหลับหนีกลับไปก่อนเช่นกัน

หรือว่าสาเหตุที่ฉันตื่นเข้าไม่ได้จะเป็นเพราะเหตุการณ์ฝังใจตอนเด็ก จิตใจลึกๆไม่อยากตื่นเพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกทิ้งอีก

ก็แค่ลองพูดดูเฉยๆ นะนะ เพราะจากคำบอกเล่าของคุณนาย

ฮงกันนัน ตอนนั้นฉันร้องให้พุ่มพ่ายอยู่แค่แป๊บเดียว

“เอ็งนะ ชอบเดินไปนู่นมานี่ หาดัวไม่ค่อยเจอ พอถึงเวลา
กินข้าวทีไร ปู่กับย่าต้องออกไปตามหาตลอด”

คังมูซุนในวัยหกขวบปรับตัวได้ดีอย่างไม่มีที่ติ ไม่ว่าจะถูกเขา
หรือทุ่งหญ้าก็เดินเตร็ดเตร่ไปทั่ว ทั้งจับแมลงปอ เด็ดหญ้าคามากิน
แถมยังตากแดดจนตัวคล้ำ ผิวลอกอีก

“ตอนเป็นเด็ก ก็นั่งเฝ้าไม่เคยได้นั่งติดพื้นเลยด้วยซ้ำ เหงาโง่มา
กลายเป็นคนแบบนี้ไปได้ก็ไมรู้”

คุณนายฮงกันนันไม่รู้ ฉันก็ไม่รู้ อาจเพราะตอนนั้นใช้พลังงาน
เยอะเกินไป ตอนนี้อายุไม่มีแรงเหลือแล้ว

ฉันขอหยุดการสังเกตการณ์ของถั่วแขกไว้เพียงเท่านี้ เพราะ
แขนเป็นเหน็บ เห็นทีจะไม่ไหว ถ้าให้รายงานผลระหว่างการทำทดลอง
กับบอกได้นานาแปะมาก ไม่ใช่ว่าใครๆ จะเป็นเมนเดลได้ สรุปแล้ว
เมนเดลก็คือเมนเดล คังมูซุนก็คือคังมูซุน

ช่างเรื่องการสังเกตทางวิทยาศาสตร์นั้นเถอะ ถ้าเอ่ยถึงชีวิต
ในชนบทแล้วก็ต้องหนีไม่พ้นการจัดสวน คุณนายฮงกันนันรู้แค่วิธี
ถอนวัชพืชในไร่ ไม่รู้เรื่องการตกแต่งสวนเลย แม้ด้านหนึ่งของลาน
หน้าบ้านจะมีแปลงดอกไม้อยู่ แต่ก็เพียงแปลงที่ปลูกมั่วตาม
อำเภอใจ หากอย่าใช้ความจริงใจแค่สักครึ่งหนึ่งของตอนปลูกถั่ว
มันคงไม่ออกมาหน้าตาแบบนี้ แต่จะไปคาดหวังอะไรกับคนแก่ที่ปลูก
ถั่วแขกไว้ในลานหน้าบ้านแทนที่จะปลูกต้นคอสมอสหรือฟอร์ซียะลิละ

ฉันย้ายไม้ดอกมาปลูกรวมกันตามสีดีไหมนะ หรือจะวางสีให้
เหมือนเวลาแปรงอักษรดี จำได้ว่ามีซองเก็บเมล็ดดอกไม้อยู่ทีหนึ่งสักแห่ง
ในห้องนอนแขก...แต่ลงมือถอนวัชพืชก่อนแล้วกัน

พอได้ลองทำก็สนุกดีเหมือนกันแฮะ สงสัยเพราะแบบนี้คุณนาย

ฮงกันนั้นถึงได้ถูกลูกจอกไปถอนวีรพีชทันทีที่ลืมหัดขึ้นนั้นมาตอนเช้า ก่อนหน้านั้นฉันเคยสงสัยว่าทำไม เพราะตกกลางคืนยากก็เอาแต่ โอดครวญว่า ‘ปวดเนื้อปวดตัวไปหมดแล้ว โอ้ย แขนขาชา’ แต่ตอนนี้ พอจะเข้าใจแล้วละ

วีรพีชบางต้นหยั่งรากลงลึกแล้ว ต้นไม้รากลึกไม่เอนไหวตาม แรงลมฉันใด วีรพีชรากลึกก็ไม่หลุดออกมาตามแรงดั่งง่าย ๆ ฉันนั้น แต่คิดว่าแค่นี้จะทำให้ถอดใจฉันหรือ ฉันหยาบเสียมมาขุดไม่ยัง จนกระทั่งได้เห็นไส้เดือนกำลังดินอยู่ ตอนแรกนึกว่ามีสองตัว แต่ว่า วัว! ตัวมันขาดเป็นสองท่อนต่างหาก แะแล้ว หนึ่งชีวิตต้องจบสิ้นลง ด้วยน้ำมือและฝีมือการขุดดินของฉัน มันดินแรงเสียจนฉันหลอน ไปเองว่าได้ยินเสียงมันกรีดร้อง แต่เป็นเสียงกรีดร้องที่ไม่มีใครได้ยิน ใช้คำอุปมาได้เห็นภาพเลยใช่ไหมละ แต่ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องนี้ ฉันรีบตักดินมากลบไส้เดือน เพราะกลัวมันจะจำหน้าได้แล้วกลับมา แกะแค้น จากนั้นก็รู้สึกคลื่นไส้อยู่พักใหญ่ รู้สึกผิดด้วยอีกนิดหนึ่ง

ฉันจัดสวนต่อไปไม่ไหวแล้ว ไม่มีอะไรที่สงบและปลอดภัยกว่านี้ แล้วหรือ อย่างเช่น...การเอาดอกพวงซ้อน¹⁰ มาย้อมสีเล็บ ว่ากันว่าถ้า สียังติดอยู่ที่ปลายเล็บตอนหิมะแรกตก ความรักครั้งแรกจะสมหวัง แต่เรื่องนั้นคงลำบาก เพราะรักแรกของฉันแต่งงานไปตั้งแต่สามปีก่อน แล้ว โอ้ อาจารย์วิชาภาษาเกาหลีของฉัน!

ไม่รู้ว่ามีใครรู้หรือเปล่า แต่เวลาเอาดอกพวงซ้อนมาย้อมเล็บ นอกจากกลีบดอกแล้ว ควรใส่ใบลงไปด้วยสีถึงจะสวย ไม่รู้เหมือนกัน ว่าทำไมพอเอาใบสีเขียวผสมลงไปแล้ว น้ำย้อมสีแดงถึงออกมาสวย กว่าปกติ ในระหว่างที่ฉันเด็ดดอกพวงซ้อนก็มีบางอย่างหยุดดึงดูดมา

¹⁰ ดอกไม้ชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นพวงสีแดง เด็กเกาหลีเล่นย้อมเล็บด้วยการเอา ดอกพวงซ้อนไปผสมน้ำแล้วเอามาพันหรือโปะทิ้งไว้บนเล็บ

ให้ความรู้สึกเหมือนตอนมือเปื้อนน้ำมูก โอ๊ย ให้ตายสิ มีทากเกาะอยู่
หลังใบ ชะล่าใจไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าชีวิต
ในชนบทจะน่าตื่นเต้นขนาดนี้ เจ้าทากคลานต่อไปพร้อมทั้งปล่อยเมือก
ออกมาตามทางด้วย ในความคิดของมัน นี่คงเป็นการวิ่งหนีอย่าง
สุดชีวิตแล้ว

เคยได้ยินตำนานเรื่องทากไหม

ตามตำนานของคุณนายฮังกัณณัน กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว
มีหญิงชื่เกียจอยู่คนหนึ่ง ชื่เกียจถึงขนาดว่าไม่ยอมทอดผ้า ไม่ยอมซักผ้า
เสื้อผ้าที่ใส่ก็เลยมีน้อยลงเรื่อย ๆ จนตอนหลังหล่อนก็ไม่ใช่เสื้อผ้า
มันเสียเลย วันหนึ่งมีงานเลี้ยงในหมู่บ้าน ผู้หญิงชื่เกียจคนนี้อยก
ไปเที่ยวในงานมาก จึงอ้อนขอสามีว่าตนจะเข้าไปอยู่ในไหขนาดใหญ่
ให้สามีดื่มไหแล้วเอาไปวางไว้ที่มุมหนึ่งของลานจัดงานเลี้ยง สามีทำตาม
ที่หล่อนร้องขอ เมื่อบรรยากาศรอบตัวเงียบ หญิงที่อยู่ในไหจะผลหัว
ขึ้นมาดู แต่พอมีคนเดินผ่านก็จะผลุบหายเข้าไปในไหทันที ทำอย่างนี้
อยู่ซ้ำ ๆ จนคนในหมู่บ้านสังเกตเห็น พวกเขาไม่ค่อยชอบหญิงชื่เกียจ
อยู่แล้ว บวกกับบอกว่าจะลองแกล้งก็เลยพากันไปเคาะไหให้แตกเพื่อง
หญิงชื่เกียจปรากฏตัวในสภาพพลันจ๋อน หล่อนอับอายจนสิ้นใจตาย
เสียตรงนั้นเอง แล้วก็มาเกิดใหม่เป็นทาก

หญิงชื่เกียจเอ๊ย จะเกียจร้านก็เอาแต่พองามสิ ทำตัวแบบนี้
มันเดือดร้อนคนที่กำลังท้องไส้ไม่ดีอยู่นะ

"ชื่เกียจเหมือนงีงไม่มีผิด"

แม้คุณนายฮังกัณณันจะพูดแบบนี้ แต่ชื่เกียจก็ไหนกัน ฉันไม่ได้
ชื่เกียจขนาดนั้นสักหน่อย

ฉันล้างมือด้วยสบู่ ภูจนลายกันหอยที่นิ้วมีเมือกเหนียวหายไป
จากนั้นก็ล้างอีกสองรอบ สามรอบ แล้วลองดมกลิ่นดู ในตอนนั้น

มีเสียงรถมอเตอร์ไซด์ดังขึ้นพอดี

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันรู้สึกดีใจเพราะได้เจอบุรุษไปรษณีย์ เขาสวมหมวกกันน็อกอยู่ หลังจากหย่อนจดหมายลงในกล่องไปรษณีย์ ซึ่งแขวนอยู่ตรงเสาด้านหนึ่งของประตูหน้าบ้าน เขาก็หันมามองฉัน ที่วิ่งออกมาด้วยท่าทางราวกับเจ้าสาวป้ายแดงวิ่งมารับคนรัก เขาสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร นอกจากรูปร่างจะผอมแห้งแล้ว ยังสวมหมวกกันน็อกสีแดงอีก ดูแล้วเหมือนไม้ขีดไฟไม่มีผิด แถมยังเป็นไม้ขีดไฟก้านใหญ่ที่ขอบแถมมาในกล่องเคঁกด้วย ใบหน้าใต้หมวกกันน็อกมีริ้วรอยกระจายอยู่ทั่ว อายุของเขาน่าจะประมาณหกสิบได้ แต่ถ้ายังทำงานอยู่ก็อาจจะอายุน้อยกว่านั้น

“ใครเนีย”

บุรุษไปรษณีย์โผล่ออกมาอย่างไม่ปี่มีขลุ่ย ฉันกำลังจะถามกลับว่า ‘หมายถึงอะไรคะ’ แต่ก็นึกขึ้นมาได้ก่อน

“ฉันเป็นหลานสาวบ้านนี้ค่ะ”

“อ้อ...” บุรุษไปรษณีย์ผงกหัว แล้วพูดว่า

“ยังไม่กลับเพราะเป็นห่วงย่าสินะ”

เขาคิดเองเออเองคนเดียวว ถึงแม้มันจะห่างไกลกับความจริงเล็กน้อย แต่ปล่อยให้เข้าใจอย่างนั้นไปแล้วกัน

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหลังจากถูกเนรเทศมาสามวัน ผู้ชายคนแรกที่ฉันได้คุยด้วยจะเป็นบุรุษไปรษณีย์ไม้ขีดไฟก้านใหญ่ คนที่มันดวงดีต่อให้มาอยู่ในที่แบบนี้ก็ยังมีพักแฮิล¹¹ มาส่งจดหมายให้

“ทำไมค่าไฟแพงขนาดนี้ เพราะเอ็งคนเดียวเลย”

คุณนายฮังกันนั้นบอกให้ฉันอ่านใบแจ้งค่าไฟที่บุรุษไปรษณีย์

¹¹ นักแสดงชาวเกาหลี เคยรับบทบุรุษไปรษณีย์หนุ่มที่ทำงานอยู่บนเกาะทางใต้สุดของเกาหลีในภาพยนตร์เรื่อง *My mother, the Mermaid*

เอามาให้ ฉันก็ทำตามคำสั่ง แต่กลายเป็นว่ามาต่อกันด้วยเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องหน้าตาเฉย คุณนายสง นี่มันใบแจ้งค่าไฟของเดือนที่แล้ว
ต่างหากค่ะ

“อย่าเป็นอย่างไรบ้าง”

ลุงโทศัพทัมมาราวสามทุ่มครึ่ง เมื่อวานนี้ป่าโทรมมา วันก่อนหน้า
ก็เป็นอาหึงง ไม่รู้ว่าจับฉลากผลัดกันโทรมาหรืออย่างไร แถมเรื่อง
ที่ถามก็ยังเป็นเรื่องเดียวกันอีก

“อย่าเป็นอย่างไรบ้าง”

ถ้าเป็นห่วงขนาดนั้นก็มาดูแลเองสิ

“อย่ากินข้าวครบสามมื้อหรือเปล่า”

เย็นวันที่เราฝังปู่บนภูเขาแล้วกลับลงมาก็เห็นเหมือนกันไม่ใช่
หรือคะว่าอย่าตกข้าวเสียพูนถ้วย

“อย่านอนหลับไหม”

ฉันให้ฟังเสียงย่ากรนแทนคำตอบเองเสียเลย

“อย่าพูดอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า...”

ทุกคนคงเป็นห่วงว่าอย่าจะเสียสติหลังจากสูญเสียคู่ชีวิตที่อยู่
ด้วยกันมาหกสิบปี พูดแบบนี้อาจฟังดูไม่ค่อยดีนัก แต่ถ้าไม่ได้ตาย
เพราะเส้นเลือดในสมองแตก หากแต่จู่ๆ ถูกพบเป็นศพ ฉันอาจสงสัย
ว่าคุณนายสงกันนั้นเป็นฆาตกรด้วยซ้ำ เพราะย่าดูเข้มแข็งเกินกว่า
แม่หม้ายทั่วไป ทั้งที่ปกติแล้วไม่ว่าจะแก่แค่ไหน แต่คนเป็นแม่หม้าย
ก็จะแผ่วรังสีของแม่หม้ายออกมาอยู่ดี

“มูซุน หนูเป็นหลานกตัญญูจริง ๆ”

จบการสนทนา!

ไม่รู้ว่ามิใครรู้หรือเปล่า แต่รายการโทรทัศน์กระจายเสียง

สาธารณะจะจบตอนที่สอง ฉันไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน เพราะสมัยที่ยังอยู่ในดินแดนแห่งอารยธรรม ช่องทั้งสามสิบหกช่องมีรายการขายต่อเนื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง วันนี้เป็นวันสุดท้ายของสารคดี “การศึกษาของรัฐเป็นแบบนี้ต่อไปจะดีหรือไม่” แม้เคยนึกในใจว่าจะเป็นการศึกษาของรัฐหรือเอกชน ฉันก็ยินดีดูให้หมด ขอแค่อย่าจบเลย แต่สุดท้ายมันก็จบลงจนได้ หลังจากจอสี่รู้ในช่วงปรับสัญญาณโทรทัศน์หายไป หน้าจอก็กลายเป็นภาพซ้ำๆ ใบหน้าคนหนุ่มสะท้อนอยู่ในจอโทรทัศน์ที่ดับลงแล้ว มันคือใบหน้าของตนเอง อ้อ! ช่องทีวีเอ็นของฉัน! ช่องเอ็มทีวีของฉัน! ช่องฮานาทีวีของฉัน!

ถ้าได้พูดคุยกับคนอื่นบ้าง ความเหงาก็คงจะหายไป...แต่อย่างที่เขาบอกว่า อยู่ที่นี่โทรศัพท์มือถือไม่ต่างอะไรกับนาฬิกา บรรดาเพื่อนๆ ของฉันพอเห็นเบอร์บ้านแปลกๆ โทรเข้าก็ไม่มีใครรับเลย

บรรยากาศรอบบ้านเงียบสงบ ขยับให้เสียงเอ็มนาฟิกาดังยิ่งกว่าเดิม เวลาช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน ตอนกลางวันว่าช้าแล้ว แต่ตอนกลางคืนยิ่งช้าเสียยิ่งกว่าอีก ฉันเพิ่งเข้าใจความรู้สึกของฮวังจินอึ¹² ก็วันนี้ คืนอันยาวนานในเดือนสิบเอ็ดคงน่าเบื่อมากเสียจนฮวังจินอึอยากฉีกมันออก แต่หล่อนยังโชคดีที่ได้เอามันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในคืนที่คนรักมาหา สำหรับฉันแล้ว ไม่มีคนรักให้ร่วมแลกเปลี่ยนบทเพลงแห่งความรักด้วย แถมฉันยังไม่ใช่คนที่ยุ่งจนไม่มีเวลาเหลือให้ทำอะไรสักอย่าง ถ้าเอาเวลาไปให้คนที่ต้องการได้ก็คงดี ฉันจะได้เอามันไปบริจาคให้คนที่ชอบพูดว่าอยากให้เป็นหนึ่งวันมียี่สิบห้าชั่วโมง!

¹² ผู้หญิงที่ทำงานให้ควมบันเทิงแก่ชนชั้นสูงในสมัยโชซอน มีความสามารถทางศิลปะและกวี ครั้งหนึ่งเธอได้แต่งกลอนว่าคืนเดือนสิบเอ็ดช่างยาวนานเสียจนอยากฉีกช่วงเวลา นั้นออกมาเก็บไว้ได้ผ้าห่ม เพื่อเอาไปใช้ยามคนรักมาหา

พอฉันเดินไปที่ลานหน้าบ้าน เจ้าคงก็กระดิกหางอย่างบ้าคลั่ง เจ้าคง! เจ้าหมาพันธุ์ทางเฮีย! ต่อให้แกล้งใจแค่นี้เห็นฉัน แต่ฉันก็พาแกออกไปเดินเล่นไม่ได้แล้ว

พระจันทร์ส่องสว่าง ดวงดาวส่องแสงระยิบระยับ มีเสียงสัตว์ป่าร้องดังขึ้นจากที่เห็นสักแห่งบนภูเขา สัตว์ที่ร้องเสียงแบบนี้คือตัวอะไรนะ ไช่กวางน้ำ¹³หรือเปล่า หรือว่าจะเป็นจิ้งจอก ถึงฉันจะไม่สามารถมากเท่าฮวังจินอี่ แต่บรรยายากตอย่างนี้ก็น่าจะช่วยให้คิดอะไรดี ๆ ออกบ้าง ทว่าทุกอย่างเป็นอันต้องพังหมดเพราะยุง หลังจากฉันถอยมาหลบหลังมุ้ง ก็เห็นว่าเมื่อก็โดนกัดไปตั้งสองจุด ฉันใช้เล็บจิกลงไปบนเนื้อที่บวมจนเป็นรอยเล็บ แล้วนึกขึ้นได้ว่าจริงด้วย มีวิทยุอยู่นี่นา! ทำไมก่อนหน้านี้ถึงคิดไม่ได้นะ รายการวิทยุออกอากาศต่อเนื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยไม่หยุดพัก ฉันจำได้ว่าเคยเห็นวิทยุอยู่ในห้องนอนแขก...

โอ้ หมดกัน นึกว่าเป็นวิทยุ ที่แท้มันคือเครื่องนอนด แกมยังใช้งานไม่ได้แล้วด้วย เฮ้อ เป็นเรื่องแล้วสิ เวลาเป็นสิ่งที่ยิ่งเราสนใจมันจะยิ่งเดินช้าลง การปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่ทำอะไรมันยากถึงเพียงนี้เลยหรือ ทั้งที่ฉันภูมิใจมาตลอดว่าความขี้เกียจของตัวเองไม่น้อยหน้าใคร! แต่ความจริงฉันอาจจะจัดอยู่ในกลุ่มคนที่ค่อนข้างขยันก็ได้นะ สงสัยในตัวฉันจะมีสายเลือดของขุนนางฮงกันนั้นอยู่จริงนั่นแหละ

บนพื้นห้องนอนแขกมีโต๊ะเตี้ยวางอยู่ น่าจะเป็นโต๊ะที่ปู่เคยใช้ มีหนังสือวางอยู่บนนั้นประมาณห้าหกเล่ม ไหนดูสิ จะอ่าน *เกษตรกรรม* *กาวหน้า* หรือ *ถอดเทคนิคหมากรุก* ดี...เอ๊ะ มีหนังสือที่ไม่เข้าพวก

¹³ กวางขนาดเล็ก มักพบในจีนและเกาหลี

อยู่ด้วย หากที่นี้คือห้องสมุด มันก็คือหนังสือที่คาดไม่ถึงว่าจะมาอยู่
ตรงนี้ ต้องเป็นหนังสือที่บรรณารักษ์หยิบมาวางผิดชั้นอย่างแน่นอน
เพราะชื่อหนังสือคือ *หนูทำได้* และ *สอนให้มันนะ*

ดูอย่างไรก็ไม่ใช่นิยามของคุณปู่ด้วยผู้ลวงลับ ด้านในของ
หน้าแรกมีลายมือชื่อเจ้าของเดิมเขียนเอาไว้ ชื่อที่เขียนกดลงไป
อย่างหนักคือ 'คังมูซุน' มันคงเป็นสมบัติที่สูญหายไปตอนฉันถูก
เนรเทศรอบแรก

หนูทำได้ มีตัวละครหลักคือเด็กน้อยแก้มป่องอายุราวสามขวบ
ที่ยังใส่ผ้าอ้อมสำเร็จรูปอยู่ เด็กคนนั้นชอบฟังพาทัวร์เอง ไม่ว่าเรื่อง
อะไรก็รู้จะทำเองเสียทุกอย่าง ทั้งใส่ถุงเท้าเอง ติดกระดุมเอง
ใส่หมวกเอง...สุดท้ายถึงเท่าที่ใส่ก็เป็นคนละลาย กระดุมก็ติดติดไป
เม็ดหนึ่ง หมวกก็ใส่กลับหน้ากลับหลัง ฉันอยากจะบอกกับเจ้าเด็กที่
ยิ้มร่าเหมือนไม่รู้ตัวตัวเองทำผิดว่า ตอนนี้ยังยืมได้ก็ยืมให้เต็มที่ การ
คิดบวกแบบนี้จะดูน่ารักน่าเอ็นดูแค่ในวัยที่ยังใส่ผ้าอ้อมเท่านั้นแหละ

สอนให้มันนะ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตัวตน โดยมี
หน้าคำถามและหน้าเฉลยสลับกันไป สัตว์ที่ซ่อนอยู่ตรงผนังลายทาง
คือม้าลาย สัตว์ที่ซ่อนตัวอยู่ในหิมะคือกระต่าย ส่วนสัตว์ที่ซ่อนอยู่
ท่ามกลางเถาวัลย์ในป่าดิบชื้น ใครดูก็รู้ว่าเป็นงู แต่ทว่าในหน้าเฉลย
ยังมีอย่างอื่นซ่อนอยู่อีก มันคือกระดาดาวเขียนทับครึ่ง ขอบกระดาด
ฝั่งที่ดึงออกมาจากสันลวดขาดรุ่งริ่ง ที่แรกฉันนึกว่ามันคือภาพวาด แต่
พอถามดูก็พบว่ามันเป็นแผนที่ ตัวหนังสือเขียนกดหนัก ลายมือเดียวกับ
ที่เขียนชื่อเจ้าของหนังสือ บอกให้รู้ว่าสิ่งนี้คือ 'แผนที่ล่าสมบัติ'

ภาพในแผนที่เป็นภาพแนวเหนือจริงซึ่งไม่สนใจหลักการเรื่อง
ระยะใกล้ไกลหรือเรื่องปริมาตรเลยสักนิด ทั้งต้นไม้และภูเขาขนาด
เท่ากัน แล้วยังมีบ้านสีดำสไตน์เบิร์กไซหลังหนึ่ง ดูไม่ออกว่าเป็นการ

วาดหน้าตรงหรือด้านข้างกันแน่ จิตรกรคงจะวาดบ้านแล้วเกิดโมโหขึ้นมา ถึงได้ระบายสีอย่างดุเดือด แต่ก็พอรู้ว่าอันไหนคือบ้านอันไหนคือต้นไม้ อย่างไรก็ตาม ยังมีวัตถุอย่างหนึ่งที่ไม่สามารถตีความได้ว่ามันคืออะไร มันเป็นวัตถุสีแดงขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ใจกลางภาพ ดูแล้วเหมือนไม้กวาดตั้งกลับหัว หรือไม่ก็ล้อมสองอันตั้งอยู่ข้างกัน ดูจากแผนที่แล้วข้างใต้นั้นคงมีสมบัติล้ำค่าซ่อนอยู่ มีรหัสลับเขียนไว้ด้วยว่า 'ดาอิมแกซูล'

ดาอิมแกซูล...หมายถึงล้อมสีแดงหรือเปล่า? หรือเป็นชื่อสถานที่ที่ฝังสมบัติเอาไว้

วิเคราะห์จากลายมือแล้ว นี่ต้องเป็นภาพที่คังมูซุนวัยหกขวบวาดไว้แน่ๆ แต่คังมูซุนในวัยสิบเอ็ดกลับดูไม่ออกเลยว่ามันคืออะไร พลิกกลับไปดูข้างหลังเพื่อมีคำใบ้เขียนไว้ก็แล้ว แต่มายังยี้ดูเผื่อว่าจะมีกระดาษซ่อนกันอยู่ด้วย หากมองว่าคุณสมบัติของแผนที่ล้ำสมบัติที่ดีคือการเขียนให้คนนอกตีความไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นแผนที่ฉบับนี้ก็คือว่าสมบรูณ์แบบ สมบรูณ์แบบเสียจนขนาดคนวาดกลับมาดูเองยังไมู้เรื่อง

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็คือแผนที่ล้ำสมบัติละนะ 히๊ๆ มันต้องใช้แผนที่ล้ำสมบัติอย่างแน่นอน

กึก! ปลายอีเต็¹⁴ไปสะดุดอะไรบางอย่างเข้า ฉันรีบขุดดินอย่างบ้าคลั่งปรากฏว่าสิ่งที่ฝังอยู่คือหีบสมบัติจริงๆ ทำไมหน้าตาของมันช่างเหมือนหีบสมบัติได้ขนาดนี้ รวากับหีบทั้งใบกำลังพูดออกมาว่า 'ฉันนี่แหละหีบสมบัติ' เอาไปใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบตอนถ่ายหนังยังได้เลย

¹⁴ อุปกรณ์สำหรับพื้นดินที่แข็ง ปลายด้านหนึ่งแหลม ปลายอีกด้านหนึ่งแบน

แต่แม่กุญแจดันเป็นแบบดิจิทัล ฉันรู้สึกเหมือนเคยเห็นอะไรแบบนี้บ่อยๆ แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่ามันเหมือนแม่กุญแจที่บ้านเป๊ปป อะไรจะบังเอิญขนาดนี้...รหัสก็ยิ่งเหมือนกันอีก 1023 วันที่สี่สิบสามเดือนตุลาคม วันเกิดของมูซอก ฉันใจเต้นตึกตักแถมยังหุบอึดไม่ได้เพราะหาสมบัติเจอแล้ว! ทันทีที่เปิดฝาหีบออกก็ปรากฏแสงสว่างวาบจนลืมตาไม่ขึ้น...

“ตะวันจ่อขึ้นมาถึงกันแล้วนะ”

แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านประตูที่เปิดทิ้งไว้อาบเข้ามาอย่างไร้ความปรานี กลุกๆๆ ฉันก็วิ่งเข้าไปหลบแดดในมุมห้อง รวากับตัวเองเป็นทนายทนายใครที่ร่างกายจะมอดไหม้เมื่อถูกแสงอาทิตย์

“เกิดมาข้าก็เพิ่งเคยเห็นคนไข้เกียจแบบเอ็งเป็นครั้งแรก ความที่เกียจคือโรค มันเป็นโรคร้ายแรงที่สุดในบรรดาโรคทั้งหลาย มีลูกสะไภ้ที่โหดยังพอทน แต่ลูกสะไภ้ที่เกียจนะ ไม่มีใครทนไหวหรอก ถ้าเป็นสมัยก่อน เอ็งคงถูกฝังทั้งนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว”

“ก็ต้องได้แต่งงานก่อนละถึงจะถูกทั้ง...”

“อายุยังน้อยอยู่แท้ๆ ทำไมเป็นแบบนี้ ตอนข้าอายุเท่าเอ็งต้องตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างไปตักน้ำ แล้วก็กลับมาตำข้าว หุงข้าว... เอ้อ สมัยก่อนมันทรมานตาย”

“ถ้ามันมันทนนัก ยามาข้าก็เกี่ยวกับหนูตอนนี้ยังทันนะ...”

“พูดอะไรของเอ็ง ข้าไม่ได้ยิน บ่นพึมพำอยู่นั่นแหละ...ตอนคนอื่นเขานอน เอ็งก็ไม่นอน พอคนเขาตื่นก็เลยตื่นไม่ไหวแบบนี้โง่ละ ตึกตื่นยังเปิดไฟสว่างโร่ เปลืองค่าไฟ...! เอ้า ข้าพูดขนาดนี้แล้วยังไม่ลุกขึ้นมาอีก”

แล้วสุดท้ายก็โดนฟาดทุกที ก้นของฉันปวดแสบปวดร้อนจนต้องรีบแต่งตัวขึ้นมา พอหันไปดูก็พบว่าอาวุธของย่าคือไม้กวาด

ฮึ่ม ทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธจะยังมีโทษหนักนะ...ฉันน่าจะไว้วาง
กลับไปตั้งแต่ตอนโดนฟาดครั้งแรก คนเราไม่ว่าจะเป็นภรรยาหรือ
หลานสาวที่ถูกทำร้าย ท่าทีในการรับมือครั้งแรกนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ
“นี่อะไร”

คุณนายฮงกึนนั้น นักเลงวัยชราให้เท้าเหยียบแผ่นที่ล่าสมบัติ แล้ว
บอกว่า

“นี่มันบ้านประจำตระกูล¹⁵อยู่ไม่ใช่หรออะ เอ็งวาดบ้านเขาทำไม”

¹⁵ บ้านของตระกูลที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นผ่านลูกชายคนโต

แนวความทรงจำ 01

ตอนลืมตาตื่นขึ้นมาเมื่อเช้า เราไม่นึกด้วยซ้ำว่าวันนี้ตัวเองจะตาย

มันเป็นวันที่ไม่มีอะไรพิเศษ เราตื่นในเวลาใกล้เคียงกับเมื่อวาน กินข้าวกับอาหารที่เหลือจากเมื่อวาน พบเจอคนเดิมๆ ที่เคยเจอ ทำงานเหมือนปกติ ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ไม่ต่างอะไรกับเมื่อวานหรือเมื่อวานขึ้น

แต่ไม่ใช่หรอก ไม่มีทางที่วันนี้จะเหมือนวันอื่น มันต้องมีอะไรบางอย่างที่ต่างไปจากเมื่อวานแน่ๆ ต้องมีสัญญาณที่ทำให้เราสังหรณ์ใจว่าจะเกิดเรื่องเมื่อไหร่ขึ้น...

อา ตอนกินข้าวเที่ยง จู่ๆ ก็นึกขึ้นมาว่า 'เราอายุเท่าไรแล้วนะ' แต่ความคิดที่ผุดขึ้นมาในหัวกะทันหันก็หายวับไปอย่างกะทันหันเช่นกัน หรือจะเป็นเพราะมันสังหรณ์ได้ถึงอะไรบางอย่าง

จะว่าไปเราฝันด้วย จำไม่ได้ว่าเป็นฝันของเมื่อคืนหรือคืนก่อนหน้า

ในฝันเราเดินอยู่บนคันนา มันทั้งแคบและแฉะเพราะฝนเพิ่งตกเท้าของเราจึงลื่นหลายครั้ง รองเท้าเปียกชุ่ม ถูงเท้าก็เปียก ตอนหลังเราเลยคลานสี่ขาเหมือนสัตว์ป่า แล้วก็ตื่นขึ้นมา ตอนนั้นยังคิดว่า เป็นฝันที่ไร้สาระ แต่หรือว่าฝันนั้นจะมีความหมายอะไรแฝงอยู่

ถ้าใช่ มันก็เป็นกลางสังหรณ์ที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว กว่าจะรู้ว่ามันคือกลางบอกเหตุก็หลังจากเกิดเรื่องไปแล้ว

ถึงแม้ชีวิตเราจะไม่อะไรพิเศษ แต่ก็ไม่ได้คาดคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองจะต้องตายในวันที่เริ่มต้นอย่างธรรมดา แต่มันยังไม่มีกลางบอกเหตุให้รู้ล่วงหน้าเช่นนี้

여름, 어디선가 시체가

คังมูซุน หญิงสาวอายุยี่สิบเจ็ดปี
ต้องมาอาศัยอยู่กับย่าในชนบท
เธอได้หวนนึกถึงแคปซูลเวลาที่เราเคยฟังไว้
เมื่อสิบห้าปีก่อน และออกตามหาแคปซูลนั้น

แต่การตามหาแคปซูลเวลาของเธอนั้นกลับไปพัวพันกับเหตุการณ์
ที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปีก่อน
ที่เด็กสาวในหมู่บ้านสี่คนหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย
คังมูซุนจึงอยากตามสืบเรื่องนี้ให้จ้กว่าเกิดอะไรขึ้น
กับเด็กสาวทั้งสี่คนนั้นกันแน่
จากเหตุไม่คาดฝันก่อให้เกิดความสงสัย
เมื่อความลับที่ถูกฝังกลบไว้กำลังจะถูกเปิดเผย

มหาวิทยาลัยสุโขทัย

Cover Design: Chalermpun P. Illustration: Malinda.N